

Čtení na pokračování,
Část třicátá druhá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XIX/3

Dívky sebraly dostatek odhodlání a odvahy, aby vyhledaly Nektaria. Toho odpoledne vešly do školních vrat, aby se ho pokusily vyhledat. Úpěnlivě žádaly a prosily vrátného, aby je nechal vejít. Neměly však úspěch. Naštěstí se stalo, že Costas Sakkopoulos procházel náhodou kolem a slyšel jejich prosbu a okamžitě šel k Nektariovi, aby mu o tom dal vědět. Nektarios poslal dveřníka, aby je pustil dovnitř a dovedl je do jeho kanceláře. Čtyři dívky společně s osiřelou přítelkyní od Angeliki, která se jmenovala Maria Chasiotis, společně vešly. Tato dívka, která pobývala u příbuzných Angeliki, byla nejmladší ze skupiny.

„Vítejte, zbožné a oddané dcery,“ pozdravil je Nektarios. Vlídne se usmál a potom každou z nich pozdravil jménem.

Pak objednal nějaké sladkosti a nápoje, aby jim mohl nabídnout.

Všiml si, že jsou nervózní a doufal, že je jeho pohostinnost uklidní. Dívky si vzaly sladkosti a posadily se do křesel, klidně pojídaly a hleděly na něj.

„V čem vám mohu posloužit?“ zeptal se jich klidně.

Chrysanti se postavila beze slova a s usazenými očima.

„Copak, má drahá, stalo se něco špatného?“ zeptal se jeho uklidňující hlas.

„Vaše Eminence,“ začala, „nemáme na tomto světě nikoho jiného než Vás.“

Dojalo ho to a pohlédl na každou z nich. Poté se optal: „Oč tedy žádáte?“

„Zaslíbily jsme se Kristu jako řádové sestry.“

Nektarios nikdy neočekával, že uslyší něco takového. Pokusil se pohnout, ale byl příliš konsternován. Pero mu vypadlo z ruky. Poté vstal.

„Všechny?“ zeptal se zmateně?

„Ano, všechny.“

„I ty, Marie?“

„Ano, pane.“

Na chvíli se zamyslel. „Toto je něco, co musíte promyslet velmi opatrně, co musíte zkoumat z každého úhlu. Není to cosi, co můžete jeden den

chtít a druhý den změnit. Nikdo na vás netlačí, absolutně nikdo a zejména ne Hospodin.“

Nevěděli, co říci.

„Přemýšlejte o tom,“ řekl. „Budete schopné vydržet těžkosti půstu, strádání, striktní poslušnosti a podřízení? Domníváte se, že vytrváte?“

Dívky ztichly a pozorně naslouchaly, co jim jejich duchovní otec musel říct.

„Pokud nabídnete dobrovolně samy sebe Pánu a složíte mu mnišské sliby, automaticky vyvstane milion pokušení. Běda vám, pokud byste někdy změnily svůj názor a litovaly toho. Pokud řádová sestra zbloudí, třeba jen lehce, ze svaté cesty, bude pomalu klouzat dolů po špatné cestě, odsouzená k tomu stát se nejhorší hříšnicí.“

„Často jsme o tom hovořily, Vaše Eminence,“ uvedla paní Eleni, „a dospěly jsme k tomuto rozhodnutí poté, co jsme úplně prozkoumaly své srdce i mysl. A kromě toho se nebojíme smrti.“

Nektarios se na chvíli odmlčel. „Dobrá tedy, budu se modlit, aby vás Pán vzal pod svoji ochranu až do vašeho posledního dechu.“

Vstaly, aby odešly, ale cítily se ještě strnule.

„Je ještě něco, na co byste se mě chtěly zeptat?“

„Vaše Eminence,“ řekla Chrysathi, „díky Vaší laskavosti jsme dosud naslouchaly Vaším kázáním a navštěvovaly Vaše celonoční bdění, a cítily, že díky tomu jsme posilovány v křesťanství. Patrně o tom nevíte, ale my Vás považujeme za našeho ochránce a otce. Víme, jak moc pracujete a jak to ohrožuje Vaše zdraví. Byly bychom však rády, kdybyste nám vždycky radil a kdybychom se mohly stát takříkajíc vašimi studentkami.“

Nektarios si povzdechl a usmál se.

Chrysanthi slyšela povzdech a ostatní viděly úsměv.

„Už jste se rozhodly, do kterého kláštera půjdete?“, zeptal se.

„No, byli jsme na pouti v Tinosu, ale neměly jsme pocit, že je to správné místo pro nás.“ Odpověděla Kateřina.

„Nikde jinde jste nebyly?“

„Jely jsme také někam blíž, do Lavria.“

„A jak se vám líbilo tam?“

„Trochu nevhodné ... a kromě toho by nás všech pět nevzali.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Dobrá tedy, přijď pozítří, Kateřino. Vyhradím si dny a hodiny pro vás dívky, kdy mě budete navštěvovat. I když to můj program aktuálně zcela nedovoluje, nějak si čas najdu. Doufám, že Pán nás všechny povede po správné cestě. Budu se modlit, aby se svaté přání vás všech mohlo uskutečnit. Nyní jděte v pokoji, mé milované děti.“

Zvolaly radostí. Padly na kolena a líbaly mu ruce. Chrysanthi hledala jeho boty, aby mu mohla políbit nohy.

Byl pohnut, ale nabádal je, aby nepřeháněly význam jeho pomoci. Požádal je, aby vstaly a každé z nich osobně požehnal. Když je vyprovázel k bráně, připomněl jim, aby znovu prozkoumaly svá srdce a duše. Když se vracel, přemýšlel o slovech sv. Pavla Titovi: ‚Dělej vše, co můžeš, abys pomohl, dohlédni, aby měli vše, co potřebují. Avšak, ať se také naši učí starati dobrými skutky o nutné potřeby, aby nebyli neužiteční.‘ (Titus, 2,12-14).

KAPITOLA XX/3

Jak se tma prohlubovala a ubývalo světla, četl Nektarios častěji po svých modlitbách a pobožnostech denní tisk. Když četl titulky popisující vraždy bratrů kvůli urážce na cti, boje kvůli neshodám, dívky, které sešly na špatnou cestu a další situace, nemohl si pomoci a plakal. Když četl o takových věcech, jeho srdce bilo tak rychle, že stěží popadal dech.

„Drahý Bože,“ modlil se, „jak se mohl ten strašlivý protivník tak snadno zmocnit těchto lidí? Jak je možné, že ztratí své duše kvůli své nevědomosti? Prosím odpusť jim, osvět je, posilni je a ochraňuj obzvláště důvěřivé a nevinné oběti, jako jsou chudé dívky celého světa, které jsou tak snadnou kořistí pro protivníka.“

Přemýšlel, že by mohl připravit přímluvnou pobožnost za tyto nešťastníky se speciálním důrazem na dívky, které jsou bez ochrany, a důvěřivě padají do života v hříchu. Cítil, že každé Boží dítě, které ztratí svou duši, je ztracenou kapitolou pro lidstvo i pro maličký nový národ. Domníval se, že každá dívka by měla být postavena na podstavec z úcty, neboť pokud šla řádně k tajně manželství a stala se matkou, pak ji spousta potomků bude ctít. Běda dívkám, které nevědí nic o životě Přesvaté Panny Bohorodice a pravidlech, které ustanovil její ctnostný život ... Pokud se však rozhodne následovat monastýrskou cestu a ponese své břímě až na svatý kříž, pak se může stát průvodkyní pro mnoho dalších; pověst o trpělivosti uprostřed plamenů pokušení kvůli odevzdání se Kristu.

Přímluvy nebyly nikdy napsány, ale byly současně v jeho srdci i na jeho rtech. Při každém trápení a problému prosil o pomoc Přesvatou Bohorodici, a tak se k ní stále více přibližoval. Jako syn, který mluví k matce, po modlitbě k požehnané Panně se jeho starosti zázračně měnily v naději.

Několik posledních let se Nektarios modlil k požehnané Matce Panně za zdokonalení studentů u Rizarioských. Nyní byly jeho prosby téměř zcela vyplněny. Většina studentů absolvovala a měla vyhlídky na službu v církvi. Plní

víry a zbožnosti často žádali Nektaria o vedení v bojích, které očekávali. Mezi mnoha rozpoznal Nektarios několik, kteří jistě budou výborní a stanou se základy víry pro ostatní lidi.

Modlil se také za pravoslavný monasticismus. Nebyl už zdrojem velkých učenců a kazatelů o církevních dogmatech, jak tomu bylo v minulosti, i když existovalo několik výjimek. Věděl, že lidé potřebují jejich příklady a vedení kvůli povaze jejich víry. Pokud lidé neznali poklady Církve, zaměřovali se takřka výhradně na senzacechtivé zprávy o zázracích. Oslavovali ty svaté, kteří byli požehnáni zázračnou mocí léčení, stejně jako potřebovali uzdravení od Ježíše před devatenácti staletími. Samozřejmě byli i tací, kteří se modlili k sv. Janu Zlatoústému a sv. Bazilovi, ale jejich velikost a hloubka jejich příspěvku byla jaksi přehlížena. Nektarios však rozuměl tomu, proč lidé hledají zázraky uprostřed utrpení, které je obklopovalo.

Navzdory těžké práci a téměř nekonečnému úsilí, které věnoval svým knihám, aby dal křesťanům vlastní vedení i statečnost, byl Nektarios dokonce i ve své vlastní době známý zejména díky rozličným uzdravením skrze svaté pomazání či díky vymítání démonů. Tato malá znamení ho nezměnila, neboť dílo Ducha svatého (od něhož pochází) bylo s církví od jejích začátků ... Věděl, že sláva by měla patřit Kristu a nikomu jinému.

V zájmu monastýrského života zorganizoval Nektarios pobožnost se studenty od Rizarioských, kteří rovněž zajišťovali zpěv. „Modlete se dnes večer, mé děti, každý z vás osobně k Přesvaté Paní Bohorodici, aby dala znovu vyrůst a rozkvést stromu pravoslavného mnišství. Pokud se tak stane, zažije naše země velké věci.“

Nektarios věděl, že dvacátého století, se vší slávou a pýchou lidských zásluh, je třeba se obávat. Bez bázně Boží a podřízení se Jeho vůli místo vůle lidské a s úctou k věčným mravním hodnotám, se civilizace rozpadne a dojde k ještě horší devastaci a bolesti lidstva.

Po prosebné pobožnosti, byl Nektarios přemožen láskou k těmto mladým lidem a jejich krásným duším. Ke každému přistoupil a požehnal mu. Navrhl také, aby druhý den přišli do jeho kanceláře, aby jim mohl věnovat svoji knihu o Kristologii s osobním věnováním.